

РЕШЕНИЕ

№ 2951

гр. София, 29.09.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 15.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **2207** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от И. И. Т. срещу Заповед № 3-829/15.02.2010 г. на директора на ГДКП за отказ за снемане на полицейска регистрация извършена на основание чл. 59 от ЗМВР.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при неспазване на установената форма и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на ГДКП изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон и при спазване на административнопроизводствените правила за издаването му.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № 3-829/15.02.2010 г. на директора на ГДКП е постановен отказ за снемане на полицейска регистрация № 4179/31.12.1996 г.,

извършена на основание чл. 59 от ЗМВР на Диян С Я. Заповедта е издадена въз основа на направено искане от И. И. Т. за снемане на полицейска регистрация № 4179/31.12.1996 г. За издаването на оспорваната заповед административният орган се е мотивирал с обстоятелството, че полицейската регистрация е извършена за кражба на телевизор от заведение и вещи от частен дом. С присъда № 485/30.06.1999 г., постановена по нохд № 332/1999 г. на Районен съд Гоце Д, потвърдена от Окръжен съд Б. с решение № 21/15.02.2000 г., влязла в сила на 21.07.2000 г., признава И. И. Т. за виновен и на основание чл. 195, ал. 1, т. 3, пр. 2, т. 5, пр. 1, вр. чл. 26, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б” и чл. 27, ал. 1 от НК му налага наказание глоба в размер на 10 000 лв. Лицето е реабилитирано на 23.10.2003 г. Административният орган се е мотивирал с обстоятелството, че по този начин реабилитацията подада извън случаите по чл. 160, ал. 2 от ЗМВР, при които може да бъде снета. Административният орган се е мотивирал също така и с постъпило предложение за отказ за снемане на полицейска регистрация (прието като доказателство по спора).

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗМВР полицейските органи регистрират лицата, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер, а съгласно ал. 2 регистрацията е вид обработване на лични данни за лицата по ал. 1, която се осъществява при условията на този закон. Предназначението на данните от полицейската регистрация е регламентирано в чл. 160, ал.1 от ЗМВР, като съгласно посочения текст данните от полицейската регистрация на лицата се използват само за предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и обществения ред. А. 2 на чл. 160 регламентира кой е компетентният орган по снемането на полицейската регистрация, както и хипотезите на снемане на полицейска регистрация, които са изчерпателно изброени в закона. Съгласно чл. 160, ал. 2 от ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания, когато: е извършена в нарушение на закона; наказателното производство е прекратено, с изключение на

случаите по чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс; е влязла в сила оправдателна присъда; лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; лицето е починало; в този случай искането може да се направи от неговите наследници. Посочените хипотези са изчерпателно изброени в закона, което и изчерпателно изброяване не позволява разширителното тълкуване на закона с оглед съществуването на други хипотези на снемане на полицейска регистрация. В тежест на жалбоподателя е да докаже наличието на някоя от изброените хипотези за заличаване на полицейска регистрация. Това е извод, който следва и от чл. 154 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, съгласно който жалбоподателят следва да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. В процесния случай жалбоподателят не е доказал наличието на която и да е от изчерпателно изброените хипотези, при наличието на които се снемат полицейската регистрация. Както в рамките на административното производство, така и в съдебната фаза по оспорване на отказа, тежестта на доказване за наличието на предпоставките за издаване на индивидуалния административен акт принадлежи на заинтересования гражданин. Действително съгласно чл. 160, ал. 1, т. 2 от ЗМВР полицейската регистрация се снемат, когато наказателното производство е прекратено, с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 от НПК. Съгласно чл. 24, ал. 3 от НПК производството по дела от общ характер се прекратява и когато съдът одобри споразумение за решаване на делото. В процесния случай, видно и от представените по делото доказателства лицето е реабилитирано. Реабилитацията, обаче, не е сред основанията, посочени в чл. 160, ал. 2 от ЗМВР, поради което не е налице основание за снемане на полицейската регистрация. Именно с това са и мотивите, съдържащи се в оспорената заповед, които правилно и в съответствие със закона са изложени от административния орган, издал оспорения административен акт. Следователно, заповедта е мотивирана и оплакването, съдържащо се в жалбата в този смисъл не се споделя от настоящата инстанция. За снемането на полицейската регистрация е без значение реабилитацията на лицето, още повече, че както се посочи и по-горе наличието на реабилитация не е сред изчерпателно посочените основания, при наличието на които следва да се снемат полицейската регистрация. Без значение също така за разрешаването на настоящия спор е последващото поведение на лицето, извършило престъпление, наличието на реабилитация, както и обстоятелството, че същото има постоянна работа и постоянен адрес. Едновременно с това следва да се има предвид обстоятелството, че предмет на съдебен контрол за законосъобразност в

производството пред настоящата инстанция е Заповед № 3-829/15.02.2010 г. на директора на ДПОП-ГДКП за отказ за снемане на полицейска регистрация, извършена на основание чл. 59 от ЗМВР, а не действията на съответните лица, извършили полицейската регистрация. Съдът е сезиран с жалба и дължи произнасяне по законосъобразността на посочената заповед, а не е сезиран с жалба против действията на органите, извършили самата полицейска регистрация. Именно поради това съдът не следва да преценява законосъобразността на самото извършване на полицейската регистрация. Заповедта за отказ за снемане на полицейска регистрация е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 160, ал. 2 от ЗМВР полицейската регистрация се сменя въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица. Съгласно чл. 163, ал. 1 от ЗМВР администратор на лични данни по смисъла на Закона за защита на личните данни е министърът на вътрешните работи, който възлага обработката на лични данни на определени от него длъжностни лица. Съгласно представената и приета като доказателство по спора Заповед № Из-1099/15.09.2008 г. издаването на писмени заповеди за снемане и отказ от снемане на полицейска регистрация е възложено на К. П В и К. В С. Оспорената заповед е подписана от К. В С. Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. чл. 160 от ЗМВР материалноправни предпоставки за това.

По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. По делото е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което с оглед изхода на спора е основателно, поради което и на ответника по спора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Водим от горното, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на И. И. Т. срещу Заповед № 3-829/15.02.2010 г. на директора на ГДКП за отказ за снемане на полицейска регистрация извършена на основание чл. 59 от ЗМВР, като неоснователно.

ОСЪЖДА И. И. Т. Г. Б., Б. «Св. Св. Кирил и М.» № 21Б, ЕГН * да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. в полза на Главна дирекция «К. П.».

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ